

vaard, waarvan de oorsprong onzinnig is, en de vrucht — gelijk men nu reeds kan zien — voor het voorgestelde doel waardeloos zal zijn.

De *Nieuwe Courant* wijst op de mogelijkheid, dat de commissie verplicht was, de behandeling te doen staken, hetzij doordat de toestand der lijders verergerde, hetzij omdat deze weigerden, zich verder te laten behandelen. Dat is goed gezien, maar de menschen van de monopolie-beweging wenschen nu eenmaal niets te leeren van lieden, die goed zien.

DE OFFERS DER ARTSEN VOOR HUN NOODLIJDENDE BROEDERS. — De inzameling voor de geneeskundige oorlogsslachtoffers in Groot-Berlijn heeft 851433 mark opgeleverd. Die der artsen van Frankrijk bedrøeg op 30 September 867000 francs (*Deutsche med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HERZIENING HUISHOUELIJK REGLEMENT.

I.

Omdat ik meen, dat prof. KOUWER niet het juiste inzicht heeft in de oorzaken, die tot het indienen dezer voorstellen hebben geleid, het volgende:

Reeds zonder dat deze voorstellen aangenomen zijn, bestaan er in de Maatschappij twee groote partijen: de ziekenfondshuisartsen en de specialisten, die zonder twijfel dikwijls tegengestelde belangen hebben, maar die, doordat zij afzonderlijke organisaties zouden gaan vormen, volstrekt niet *meer* met elkaar in botsing zullen komen, dan zij nu reeds doen; en in plaats van het hoofdbestuur meer werk te geven, zullen m. i. de besturen dier toekomstige organisaties het hoofdbestuur van veel werk bevrijden, zoodat dit zich meer dan thans zal kunnen wijden aan wat prof. KOUWER het groote werk der Maatschappij noemt.

Prof. KOUWER *kon* weten, dat het niet *eenige* specialisten, maar vele in den lande zijn, die zich niet ermee konden vereenigen, dat van de Maatschappij meer en meer een vakvereiniging van ziekenfondshuisartsen werd gemaakt, waarin althans dezen zóó oppermachtig zijn, dat de specialisten hun belangen niet voldoende konden verdedigen, en dat het hoofdbestuur reeds lang geleden zelf erkend heeft, dat den specialisten meer rechten gegeven moesten worden. Het zijn niet *eenige* specialisten, die op *hoogsten toon* hun rechten hebben *opgeëischt*, maar vele specialisten, die dit op *behoorlijke wijze* hebben *verzocht*.

Dat andere groepen den weg der organisatie niet zullen kiezen, maar liever de Maatschappij zullen verlaten, is een dreigement, dat niet past in het betoog van iemand, die het hoofdbestuur verwijt bang te zijn voor hetzelfde dreigement van *eenige* specialisten.

Maar dit alles raakt slechts de ziekenfondskwestie in de Maatschappij. Op alle andere punten hebben steeds ziekenfondshuisartsen en specialisten eendrachtig meegewerkt tot den bloei der Maatschappij. Zeer terecht merkt prof. KOUWER op, dat, in de toekomst, wij eendracht noodig zullen hebben, maar in een Maatschappij, waarin zooveel verschillende groepen verschillende belangen hebben, kan die eendracht en eenheid toch zeker alleen bestaan, wanneer belanghebbende groepen voldoende voor hun rechten kunnen opkomen en niet wanneer één groep alleen heerscht.

De heer KOUWER wenscht, dat de algemeene vergadering het hoofdbestuur zal verzoeken de voorstellen terug te nemen en daardoor het werk van vele jaren van vele specialisten en van het hoofdbestuur zal tenietdoen, alleen omdat *hij vreest*, dat wij den verkeerden weg opgaan en deze voorstellen bedenkelijk vindt. Meent hij werkelijk, dat het hoofdbestuur en de specialisten, die er toe hebben bijgedragen, dat deze voorstellen zijn ingediend, niet lang en breed het vóór en tégen hebben overwogen, of dat het hoofdbestuur, liever dan *eenige* specialisten uit de Maatschappij te zien gaan, er de voorkeur aan heeft gegeven, de specialisten door een goede organisatie aan de Maatschappij te binden? Zal onze eenheid, ons gezag — onze

eerbiedwaardigheid kunnen wij er buiten laten — er bij winnen, indien *eenige* specialisten gedwongen worden zich van de Maatschappij af te wenden? Waar de geheele wereld op de grondvesten siddert, waar wij overal zien; dat het niet-tijdig toekennen aan belanghebbende groepen van de hun toekomende rechten de oorzaak is van geweldigen strijd, zullen wij daar blijven voortgaan op den ouden weg of zullen wij verstandiger doen bijtijds de bakens te verzetten en door het geven van meer zelfstandigheid aan verschillende groepen een krachtiger en sterker geheel te maken, dat voor het verdedigen der *algemeene* belangen zoo hoog noodig is, maar bij inwendige twisten niet kan bestaan?

Rotterdam, 21 Januari 1918.

J. H. VAN VEEN.

II.

Zonder eenige geestdrift heb ik in het hoofdbestuur mijn stem gegeven aan het voorstel tot herziening. Voor de opvattingen van collega SIKKEL, die in de neiging van de specialisten om zich afzonderlijk te organiseeren een aanduiding zag voor een nieuwen weg, dien de Maatschappij zou moeten bewandelen, waardoor zij zou komen tot vernieuwing van jeugd en levenskracht, voelde ik niets, en ik behoor dus tot degenen, die door SIKKEL voor conservatief worden uitgemaakt, en van wie prof. KOUWER meent, dat zij uit „vreesachtigheid”- en „kortzichtigheid” gehandeld hebben. Ik heb echter zoowel het artikel van prof. KOUWER als dat van SNOECK HENKEMANS met veel instemming gelezen. Zij beiden bezigen argumenten, die voor een goed deel ook door mij in de hoofdbestuursvergaderingen zijn gebruikt tegen het streven van SIKKEL om zoowel de huisartsen-fonddokters als de specialisten in de Maatschappij te organiseeren op een nog veel vrijer wijze dan nu, voor de specialisten alléén, wordt voorgesteld. Ik meen, dat in die vergaderingen allen het er over eens waren, dat de fondsactie spaak liep en dat men moest trachten te komen tot een bevredigende oplossing. Het wantrouwen tegen de huisartsen-fonddokters bij vele specialisten, dat ook in dit *Tijdschrift* reeds herhaaldelijk tot uiting is gekomen, weerspiegelde zich zeer sterk in de houding van de C. V. Het werk van de C. O. werd buitengewoon bemoeielijkt door de vele voetangels en klemmen, die de C. V. haar in den weg wierp. Wanneer men dat alles meer van nabij had waargenomen, zou men begrijpen, dat de uiting van VAN BRUGGEN, — waaraan SNOECK HENKEMANS zich ergert —, dat hij namelijk zich niet in staat acht de belangen der specialisten te behartigen, het gevolg is van een gevoel van moedeloosheid, dat hem bekruipt, wanneer hij bemerkt, dat hij steeds de loodzware, rinkelende C. V.-ketting om zijn voeten moet meeslepen.

Het bleek hoe langer hoe meer, dat men trachten moest de specialisten te brengen tot organisatie *in* de Maatschappij, omdat hun organisatie buiten de Maatschappij tot talrijke hoogst ongewenschte verwickelingen aanleiding gaf. Men denke aan de contracten van de Amsterdamsche specialistenvereniging, waardoor de Maatschappij in conflict dreigde te komen met de leiders van de universiteits-poliklinieken en, waardoor enkele specialisten — leden van de Maatschappij — dreigden uitgesloten te worden van de fondspraktijk. Ook voor de goede ontwikkeling van de specialistische fondspraktijk in Rotterdam was een bevredigende uitweg dringend noodzakelijk geworden.

Nu kan men wel met KOUWER en SNOECK HENKEMANS zeggen, dat men dan die recalcitrante leden, die boordevol zitten met ongegrond wantrouwen, maar moet laten heengaan, om de eenheid der Maatschappij te redden, maar op die wijze verbetert men de fondstoestanden niet en drijft men vele leden de Maatschappij uit, die wij gaarne daarin behouden, en die van veel beteekenis zijn voor het wetenschappelijk leven in de afdelingen. Het komt mij voor, dat de beide heeren de zaak te donker inzien. Ja, wanneer het waar was, dat SIKKEL reeds zijn zin gekregen had, en dat het hoofdbestuur met het voorstel kwam om ook de huisartsen-fondsgeneesheeren zelfstandig te organiseeren, dan zou ik het met hen eens zijn. Vrijé organisatie óók van de huisartsen-fondsgeneesheeren zou onherroepelijk de ziekenfondsactie uit de handen der Maatschappij overbrengen in die van de twee onmiddellijk belanghebbende groepen. Het hoofdbestuur zou, in de praktijk, ja en amen moeten zeggen op de besluiten van die beide machtige